

Арбуезъ или другъ нѣкой калугеръ не са е обнеслъ неприлично къмъ нея. Представихъ са като свидѣтель на управителя, но понеже той бѣ невиненъ, а тѣ искахъ да го осъдятъ, отхвърлихъ свидѣтелството ми, като укорявахъ происхожданието ми като долнѣ. Бѣхъ ходилъ до Мадридъ да търсея правосъдіе у царя, който на мене диктова писмото до инквизитора въ което му заповѣдаше да не осъжда графа де Чевалось, но инквизиторътъ презрѣ царската заповѣдъ и ма испъди безъ да стори правосъдіе.

— Туй бѣхъ ви го предказалъ, бѣдний мой Естеване.

— О! виждате, донъ Родриге; сичкытѣ тѣзи беззаконія раздраватъ душата, испълватъ я съ жлъчка и съ умраза; и наченва да са отвърща отъ сичкото чловѣчество, което е произвело таквызи неукротимы чудовища.

— Таквизи сѣ сичкытѣ инквизиторы, и тѣхъ първы не премѣнно треба да ударимъ.

— Че какъ е туй възможно?

— Чувай, момче; не сте вый единъ въ Испанія, на когото сърцето е наранено отъ беззаконіята и отъ гоненіята. Хыляды жертвы толкози жестоко и неправедно гонены, колкото и вый, крѣжатъ въ дълбочината на сърцата си тайна и трайна умраза, която чака само една искра за да изгърми. Инквизиціята испълни Испанія съ сирачета съ вдовицы и съ старцы обезчадены; тя сѣе неправда, нека пожене мщеніе. Народътъ негодува отъ притѣснѣніята и наченъ да разумѣва че не му остава освѣтъ да са обърне и да строши игото си. Свѣтлината, дошла отъ далечъ просвѣтлява вече духоветѣ. Народътъ е готовъ; само началници трѣбать. Нека му станемъ главатари. Двама другы млади кавальеры, които познавате ще участвоватъ съ насъ въ тѣзи слава, донъ Хеменись де-Херрера и донъ Карлосъ.

— Зетътъ на графа де Мондеяра? попыта Естеванъ.

— Щѣше да стане; но работытѣ са измѣнихъ преди